

มหาวิทยาลัยมหิดล
มัลติมีเดีย

วารสารกฎหมาย มหาวิทยาลัยมหิดล

MU LAW E – Journal

ISSN 2651 – 1517

ปีที่ 5 ฉบับที่ 1
ม.ค. – มิ.ย. 2565

- เหตุผลที่กฎหมายกำหนดมิให้กรรมการดำรงตำแหน่งเกินกว่าสองวาระติดต่อกัน
- การประชุมจัดซื้อจัดจ้างผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์
- การกำหนดระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของมหาวิทยาลัยมหิดลเหมาะสมแล้วหรือไม่ ?
- การละเมิดเกิดจากความผิดหรือความบกพร่องของหน่วยงานหรือระบบการดำเนินงานต้องนำมาหักส่วนแห่งความรับผิดชอบ
- ความซ้ำซ้อนของบุคคลภายใต้กระบวนการพิจารณาทางปกครองเดียวกัน
- ระยะเวลาการใช้สิทธิเรียกร้องของผู้เสียหาย กรณีได้รับความเสียหายจากการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่รัฐ

วิสัยทัศน์กองกฎหมาย

มุ่งมั่นเป็นหน่วยงานด้านกฎหมายที่มี
ประสิทธิภาพของมหาวิทยาลัยมหิดล
เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมให้เป็นมหาวิทยาลัย
ระดับโลก (World Class University)

กองบรรณาธิการ

ที่ปรึกษา

รศ.นพ.ก้องเวท เกรียงยศวรรณ
รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร
นายคนพศ เพ็ญพุ่ม
ผู้อำนวยการกองกฎหมาย

ฝ่ายวิชาการ

นางพศนาภรณ์ แก้วสัมฤทธิ์
นางสุนิสา ปรีพฤตพงศ์
นายอวยชัย อิศรวิธียะสกุล

บรรณาธิการ

นางพศนาภรณ์ แก้วสัมฤทธิ์

บรรณาธิการผู้ช่วย

นางสาวสุราสินี สันหริต (พิสุจน์อักษร)
นางสาวพัชร ทาสีลา (พิสุจน์อักษร)
นางสาววิไล กลสิโสภา (ออกแบบ)

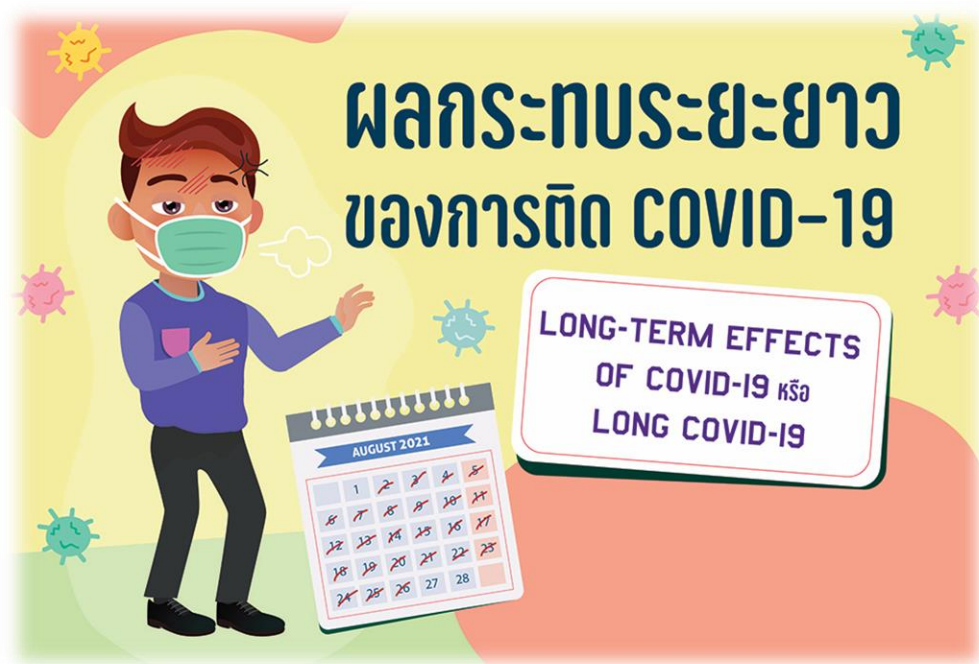
2 มีนาคม

วันพระราชทานนาม
“มหาวิทยาลัยมหิดล”

วันที่ 2 มีนาคม ของทุกปี เป็นวันที่ชาวมหิดลจะได้น้อมรำลึกถึงประวัติศาสตร์การเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญของมหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2512 เมื่อครั้งพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม พระราชทานพระนามาภิไธย “มหิดล” ในสมเด็จพระมหิตลาธิเบศร อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก ให้เป็นนามใหม่ของมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ โดยพระราชทานพระบรมราโชวาทแก่คณะผู้บริหารมหาวิทยาลัย ที่เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท ให้พัฒนามหาวิทยาลัยขยายขอบข่ายวิชาการให้กว้างขวาง เป็นมหาวิทยาลัยที่สมบูรณ์แบบ

Long COVID-19

ผลกระทบระยะยาวของการติด COVID-19
(Long-term effects of COVID-19 หรือ Long COVID-19)

ทำไมหายจาก COVID-19 แล้วยังเหนื่อย ๆ เพลีย ๆ อยู่เลย

ภาวะ Long COVID-19 หรือที่เรียกว่า ลอนโควิด-19 คือ โรคโควิด-19 ที่เป็นยาวนานกว่าปกติ บางครั้งมีการเรียกว่า Post-COVID-19 conditions คือ การที่ยังมีอาการผิดปกติยาวนานกว่า 4 สัปดาห์ ขณะที่คนส่วนใหญ่ที่ติด COVID-19 มักจะหายไปในไม่กี่สัปดาห์หลังจากได้รับเชื้อ ยังมีชื่ออื่น ๆ ที่เรียกใช้กันในขณะนี้ ได้แก่ Long-haul COVID-19, post-acute COVID-19, post-COVID-19 syndrome หรือ chronic COVID-19

ซึ่งมีการรายงานมากมายที่มีการทำงานวิจัยทำการรวบรวมหลักฐานออกมาเพิ่มเติม พบว่าประมาณร้อยละ 80 ของผู้ติด COVID-19 มีอาการใดอาการหนึ่ง โดยพบมากที่สุดคือ อ่อนเพลีย ปวดหัว ขาดสมาธิ ผอมลง และหอบเหนื่อย

ภาวะ Long COVID-19 นี้มีแบบใดบ้าง มีความแตกต่างกันอย่างไร

ทำไมหายจาก COVID-19 แล้วยังเหนื่อย ๆ เพลีย ๆ อยู่เลย

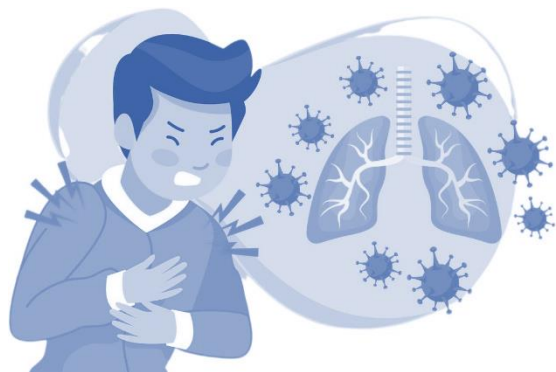
บางคนมีอาการต่อได้เป็นเดือน หลังจากติดเชื้อครั้งแรก กลุ่มนี้มักเกิดในคนที่เป็แบบรุนแรงตั้งแต่ต้น อาการแย่งลงเมื่อตอนออกกำลังกายหรือต้องใช้สมาธิจดจ่อมาก ๆ อาการใหม่ ได้แก่ ไข้ หายใจเหนื่อย หายใจไม่อิ่ม ไอ แน่นหน้าอก ปวดท้อง ปวดหัว วิงเวียนศีรษะคล้ายจะเป็นลม ปวดหู หรือมีเสียงในหู ใจสั่น ปวดกล้ามเนื้อ และข้อ ชา ท้องเสีย ปวดท้อง อ่อนเพลีย เหนื่อยง่าย ไม่ได้กลิ่นหรือรับรสได้ไม่ดี รับประทานอาหารไม่ลง ขาดสมาธิ หรือคิดอะไรไม่ออก ตื้อ ๆ นอนไม่หลับ อารมณ์แปรปรวน มีผื่นตามตัว ประจำเดือนมาผิดปกติ

ความผิดปกติในหลายระบบอวัยวะ (multiorgan effects)

บางคนมีอาการผิดปกติในหลายส่วนของร่างกาย เกิดจากภูมิคุ้มกันต่อตนเองมากำลายอวัยวะที่ปกติทำให้เกิดการอักเสบ หรือมีการทำลายเนื้อเยื่ออวัยวะส่วนนั้น มักพบที่หัวใจ ปอด ไต สมอ และผิวหนัง เป็นสิ่งที่พบได้น้อย ในเด็กอาจพบว่าเป็น Multisystem Inflammatory Syndrome (MIS) ระหว่างที่เป็นหรือหลังจากหายทันที ซึ่งพบว่าส่วนต่าง ๆ ของร่างกายอักเสบหลายส่วน ในผู้ที่เกิด MIS อาจมีผล multiorgan effects ในระยะยาวได้

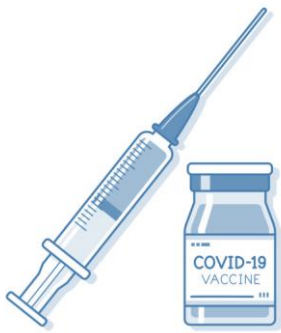
ผลระยะยาวจากติด COVID-19 และการนอนโรงพยาบาล

ผลจากการนอนโรงพยาบาล โดยเฉพาะห้องเวชบำบัดวิกฤต หรือห้องไอซียู นั้น อาจทำให้แขนขาไม่ค่อยมีแรง หรือยังคงเหนื่อยอยู่หลังจากที่ไม่มีเชื้อ COVID-19 แล้ว บางคนมีผลต่อเรื่องการคิดและคำพูด หรือกลายเป็นภาวะที่มีอาการผิดปกติทางจิตใจหลังจากประสบเหตุการณ์รุนแรง (Post-Traumatic Stress Disorder; PTSD) เช่น การได้รับการใส่ท่อช่วยหายใจ หรือการปั๊มหัวใจเพื่อช่วยชีวิต ทำให้เกิดความเครียดฉับพลันและอาจสะสมมาอย่างต่อเนื่อง

นอกจากภาวะเหล่านี้จะเกิดจากการเจ็บป่วยเองแล้ว COVID-19 ยังทำให้เกิดผลกระทบเกี่ยวกับภาวะทางเศรษฐกิจ การต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว คนใกล้ชิดติดเชื้อหรือเสียชีวิต การเข้าถึงสถานพยาบาลได้ยากเมื่อมีอาการผิดปกติ ส่งผลให้มีความวิตกกังวลเพิ่มมากขึ้น

เราจะป้องกันภาวะ Long COVID-19 ได้อย่างไร

การฉีดวัคซีนป้องกัน COVID-19 โดยขณะนี้มีความแนะนำให้ฉีดกับทุกคนที่ไม่มีข้อห้ามในต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกาอนุญาตให้ฉีดตั้งแต่อายุ 12 ปีขึ้นไป

สวมหน้ากากที่คลุมปากและจมูก อยู่ห่างจากผู้อื่นประมาณ 1.5-2 เมตร หลีกเลี่ยงบริเวณแออัดและอากาศถ่ายเทไม่สะดวก ล้างมือบ่อย ๆ

แหล่งที่มาของข้อมูล

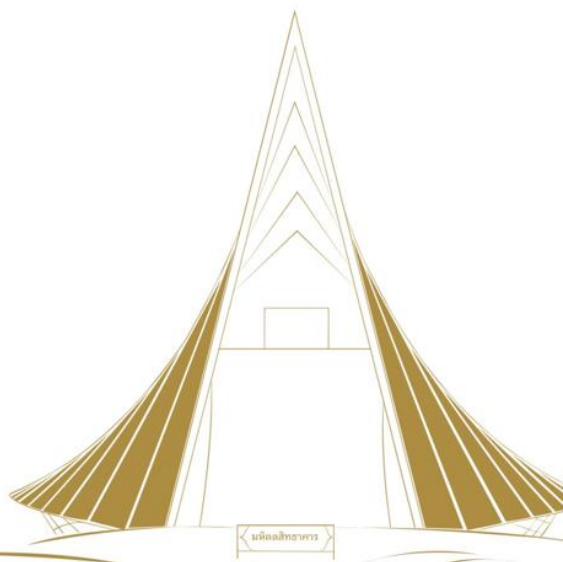
บทความ ผลกระทบระยะยาวของการติด COVID-19 (Long-term effects of COVID-19 หรือ Long COVID-19) ฉบับที่ 42 เดือน ตุลาคม 2564 คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

สารบัญ

บทความ

▪ เหตุผลที่กฎหมายกำหนดมิให้กรรมการดำรงตำแหน่งเกินกว่าสองวาระติดต่อกัน	1
▪ การประชุมจัดซื้อจัดจ้างผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์	4
▪ การกำหนดระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของมหาวิทยาลัยมหิดล
เหมาะสมแล้วหรือไม่ ?	7
▪ การละเมิดเกิดจากความผิดหรือความบกพร่องของหน่วยงาน
หรือระบบการดำเนินงาน ต้องนำมาหักส่วนแห่งความรับผิดชอบ	9
▪ ความซ้ำซ้อนของบุคคลภายใต้กระบวนการพิจารณาทางปกครองเดียวกัน	13
▪ ระยะเวลาการใช้สิทธิเรียกร้องของผู้เสียหาย กรณีได้รับความเสียหาย
จากการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่รัฐ	16

- บทความที่เผยแพร่ในวารสารฉบับนี้เป็นข้อคิดเห็นส่วนบุคคลของผู้เขียนหรือเจ้าของบทความ ไม่มีข้อผูกพันกับกองบรรณาธิการวารสารกฎหมาย มหาวิทยาลัยมหิดล
- กองบรรณาธิการวารสารกฎหมาย มหาวิทยาลัยมหิดล ไม่สงวนสิทธิ์ในการคัดลอก ทำซ้ำ หรือเผยแพร่เนื้อหาแต่ให้อ้างอิงแหล่งที่มาให้ครบถ้วนสมบูรณ์
- หากบุคลากรของมหาวิทยาลัยมหิดลที่มีความประสงค์เผยแพร่บทความที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และการดำเนินงานตามหลักธรรมาภิบาลของมหาวิทยาลัย กรุณาส่งมาที่ กองบรรณาธิการวารสารกฎหมาย มหาวิทยาลัยมหิดล กองกฎหมาย สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

เหตุผลที่กฎหมายกำหนดมิให้กรรมการดำรงตำแหน่งเกินกว่าสองวาระติดต่อกัน

หลักจากมหาวิทยาลัยได้มีการเลือกกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์จากผู้แทนผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยจำนวน 5 ประเภท ได้แก่ (1) ข้าราชการตำแหน่งวิชาการ 1 คน (2) ข้าราชการตำแหน่งประเภททั่วไป 1 คน (3) พนักงานมหาวิทยาลัยตำแหน่งประเภทวิชาการ 1 คน (4) พนักงานมหาวิทยาลัยตำแหน่งประเภทสนับสนุน 1 คน และ (5) ลูกจ้างมหาวิทยาลัย 1 คน เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ. 2565 แล้ว มีผู้แทนส่วนงานมีข้อสงสัยสอบถามมายังกองกฎหมายเกี่ยวกับวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ว่าทำไมวาระการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ จึงอาจได้รับการแต่งตั้งหรือเลือกใหม่ได้ ?

โดยหลักการในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. 2552 ข้อ 9 วรรคหนึ่ง กำหนดให้กรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ “สามารถได้รับการแต่งตั้งหรือเลือกใหม่ได้” หากเทียบเคียงกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ 451/2547 เรื่องการนับวาระดำรงตำแหน่งและลักษณะต้องห้ามของ อ.ก.ม. อุทธรณ์และร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2507 โดยคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็น “ตามข้อ 6 ทวิ วรรคสี่ แห่งกฎทบทวนฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2519) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2507 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎทบทวน ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2539)

เวียงพร ใสเกียรติสกุล เกาทอง
ผู้เขียน

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2507 ได้กำหนดวาระการดำรงตำแหน่งของอนุกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยให้อยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี โดยมีได้มีบทบัญญัติห้ามการเป็นอนุกรรมการอีกไม่ว่าจะเป็นติดต่อกันหรือไม่ก็ตาม จึงมีความหมายว่า อนุกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยนี้ เป็นเพียงผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเกี่ยวกับอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามกฎหมายเกณฑ์ที่คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยกำหนดไว้เท่านั้น แต่มิได้มีการกีดกันและมีอำนาจถึงขนาดที่จะมีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสียในเรื่องนั้น ๆ ตลอดไป เช่นนี้กฎหมายจึงไม่ห้ามการเป็นอนุกรรมการในคราวต่อ ๆ ไปอีก ดังนั้น อนุกรรมการที่พ้นจากตำแหน่งแล้วไม่ว่าจะเป็นการพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระหรือไม่ ก็

ย่อมมีสิทธิได้รับการเลือกและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอนุกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ได้อีกโดยไม่จำกัดจำนวนวาระและไม่ว่าจะเป็นอนุกรรมการในวาระที่ติดต่อกันหรือไม่ก็ตาม” ฉะนั้น ในกรณีวาระการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ นั้น เมื่อไม่มีกฎหมายบัญญัติห้ามในเรื่องดังกล่าวไว้ ประกอบกับอำนาจหน้าที่ของผู้ที่ได้รับเลือกเป็นกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ มิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารงาน หรือมีประโยชน์ในการบริหารแต่อย่างใด ผู้ที่ได้รับเลือกจึงสามารถเป็นกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ได้หลายวาระติดต่อกันได้

ส่วนในกรณีที่กฎหมายกำหนด “ห้ามมิให้กรรมการดำรงตำแหน่งเกินกว่าสองวาระติดต่อกัน” มีแนวคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ 470/2531 เรื่อง วาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการในคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย โดยคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็น ว่า “เนื่องจาก มาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลทรายฯ มุ่งหมายที่จะให้มีการแต่งตั้งกรรมการ โดยคำนึงถึงคุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับแต่งตั้งเป็นสำคัญ การที่ มาตรา 12 บัญญัติให้กรรมการอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะแต่งตั้งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้ นั้น จึงเป็นบทห้ามมิให้กรรมการผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในตำแหน่งนานเกินไป เพื่อที่จะไม่เป็นการตัดโอกาสบุคคลอื่นซึ่งมีความสามารถที่จะผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาเป็นกรรมการดำเนินการต่อไปด้วย ดังนั้น แม้ว่าการแต่งตั้งกรรมการในวาระที่สามจะเป็นการแต่งตั้งโดยระบุ “ตำแหน่ง” มิได้เป็นการแต่งตั้ง “ตัวบุคคล” ก็ตาม หากปรากฏว่า ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งนั้นก็เป็นบุคคลคนเดียวกันกับผู้ที่ได้เคยดำรงตำแหน่งสองวาระติดต่อกันมาแล้วย่อมไม่อาจทำได้ สำหรับใน

มหาวิทยาลัยมหิดล มีการกำหนดห้ามมิให้ดำรงตำแหน่งเกินกว่าสองวาระติดต่อกัน ตัวอย่างเช่น ตำแหน่งอธิการบดี มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 4 ปี แต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้ (ตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550) ตำแหน่งคณบดีหรือผู้อำนวยการ มีวาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้ (ตามมาตรา 37 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550)

*เหตุผลที่กฎหมายกำหนดห้ามมิให้กรรมการดำรงตำแหน่งเกินกว่าสองวาระติดต่อกัน เพื่อป้องกันมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งหลงอำนาจ อาจใช้อำนาจที่มีอยู่นำไปสู่พฤติกรรมที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดกลุ่มผลประโยชน์ครอบงำองค์กรหรือสถาบันอุดมศึกษา ตลอดจนเพื่อให้ผู้บริหารได้ตระหนักถึงความรับผิดชอบของหน้าที่บริหารให้มีความต่อเนื่องในการบริหารงาน

มีข้อสังเกต การกำหนดวาระการดำรงตำแหน่งติดต่อกันหรือไม่นั้น มีข้อพิจารณาคือ กรรมการบางประเภทกฎหมายต้องการให้เกิดความอิสระและเป็นกลางในการพิจารณาโดยไม่ต้องคำนึงว่าจะได้รับแต่งตั้งอีกหรือไม่ กฎหมายก็จะกำหนดให้ดำรงตำแหน่งเพียงวาระเดียว แต่ถ้าต้องการประสบการณ์ กล่าวคือ ยิ่งกรรมการผู้นั้นดำรงตำแหน่งอยู่นานเท่าใดก็จะมีประสบการณ์ที่จะทำหน้าที่ ในกรณีเช่นนี้ไม่ต้องกำหนดวาระไว้

นอกจากเรื่องการห้ามมิให้กรรมการดำรงตำแหน่งเกินกว่าสองวาระติดต่อกันแล้ว ยังมี

ประเด็นเรื่องการนับวาระในช่วงที่ดำรงตำแหน่งก็มีความสำคัญด้วยเช่นกัน ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งตามวาระ ไม่ว่าดำรงตำแหน่งจนครบวาระหรือออกจากตำแหน่งก่อนวาระ ถือได้ว่าดำรงตำแหน่งมาแล้วหนึ่งวาระ เมื่อบุคคลแรกดำรงตำแหน่งกรรมการในสมัยวาระที่หนึ่งต่อเนื่องมาถึงสมัยวาระที่สอง โดยที่ในสมัยวาระที่สองจะดำรงตำแหน่งไม่ครบวาระก็ตามก็ต้องนับเป็นหนึ่งวาระเมื่อรวมกับสมัยวาระที่หนึ่งแล้ว จึงเป็นการดำรงตำแหน่งมาสองวาระ ส่วนกรณีของบุคคลอื่นที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการแทนบุคคลแรกในสมัยวาระที่สองนี้ บุคคลนั้นจะอยู่ในวาระการดำรงตำแหน่งได้เพียงเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน และย่อมต้องนับวาระการดำรงตำแหน่งของบุคคลที่มาแทนเป็นหนึ่งวาระ ในเรื่องนี้ มีแนวคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ 160/2530 เรื่อง วาระการดำรงตำแหน่งของอธิการบดี คณบดีและหัวหน้าภาควิชา การรักษาการในตำแหน่งและรักษาราชการแทนตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็น ว่า “การแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งย่อมมีวาระการดำรงตำแหน่งตามที่กฎหมายกำหนด แต่การรักษาการในตำแหน่งเป็นเรื่องชั่วคราว ในระหว่างที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งและทางราชการกำลังดำเนินการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งเป็นการถาวรต่อไป การรักษาการในตำแหน่งจึงไม่ใช้การดำรงตำแหน่งตามวาระ และย่อมเป็นที่เข้าใจได้ว่าระยะเวลาการรักษาการในตำแหน่งควรใช้เวลาอันสั้นเพียงพอต่อการดำเนินการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งเป็นการถาวรโดยไม่ชักช้า ”

บทความในเรื่องนี้ ทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจมากขึ้นถึงที่มา และเหตุผลที่กฎหมายกำหนดมิให้กรรมการดำรงตำแหน่งเกินกว่าสองวาระติดต่อกัน หรือกรณีที่กฎหมายมิได้กำหนดห้ามดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกัน รวมถึงเรื่องการนับวาระในช่วงที่ดำรงตำแหน่ง ตามที่กล่าวข้างต้นนี้

เอกสารอ้างอิง

บันทึกเรื่อง วาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการในคณะกรรมการ อ้อยและน้ำตาลทราย (ตามมาตรา ๑๒ และมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลทราย พ.ศ. ๒๕๒๗) สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ตุลาคม ๒๕๓๑

การประชุมจัดซื้อจัดจ้างผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ภาพจาก : <https://www.krungsri.com/>

มยุรี จุลกันท์
ผู้เขียน

ในสถานการณ์ปัจจุบัน ที่การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ยังคงระบาดอย่างต่อเนื่อง การมารวมตัวกันของบุคคลจำนวนมาก อาจมีความเสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของโรคได้ ในการดำเนินงานจัดซื้อจัดจ้าง และการบริหารพัสดุภาครัฐเป็นอีกหนึ่งกิจกรรม ที่จะต้องจัดให้มีการประชุมเพื่อพิจารณาเอกสารการจัดซื้อจัดจ้าง หรือการประชุมของคณะกรรมการด้านต่าง ๆ ดังนั้นเพื่อให้เกิดความคล่องตัวและเพื่อให้เป็นไปตามมาตรการเฝ้าระวังและป้องกันการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนดอย่างเคร่งครัด จึงอาจปรับเปลี่ยนรูปแบบการประชุมด้วยวิธีการประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์

การประชุมเพื่อดำเนินการตามกระบวนการจัดซื้อจัดจ้าง สามารถประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้ ตามที่กำหนดไว้ใน ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ

(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2564 โดยข้อ 3 ของระเบียบดังกล่าว ให้เพิ่มข้อความต่อไปนี้เป็นวรรคหก ของข้อ 27 ระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560 ที่กำหนดว่า “การประชุมของคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง อาจประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามแนวทางที่คณะกรรมการนโยบายกำหนด” ซึ่งมีผลบังคับใช้ ตั้งแต่วันที่ 13 พฤษภาคม 2564 เป็นต้นไป และเพื่อให้การประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ดำเนินการอย่างถูกต้องและให้ถือปฏิบัติเป็นแนวทางเดียวกัน คณะกรรมการวินิจฉัยปัญหาการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ (กวจ.) จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา 24 วรรคหนึ่ง (6) ประกอบมาตรา 29 วรรคหนึ่ง (7) แห่งพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560 และระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560 ข้อ 27 วรรคหก กำหนดแนวทางการประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อดำเนินกระบวนการจัดซื้อจัดจ้างของหน่วยงานของรัฐ รายละเอียดปรากฏตามหนังสือคณะกรรมการวินิจฉัยปัญหาการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ ด่วนที่สุด ที่ กค (กวจ.) 0405.2/ว 279 ลงวันที่ 13 พฤษภาคม 2564 ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

1. ความหมายของการประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ “การประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์” หมายความว่า การประชุมคณะกรรมการตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560 ที่ผู้ร่วม

ประชุมมิได้อยู่ในสถานที่เดียวกันและสามารถประชุมปรึกษาหารือและแสดงความคิดเห็นระหว่างกันได้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์

2. การประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ สามารถประชุมได้ในเรื่องต่อไปนี้

2.1 พิจารณาเอกสารของคณะกรรมการเพื่อจัดทำร่างขอบเขตของงานหรือรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะของพัสดุ

2.2 พิจารณาเอกสารของผู้ยื่นข้อเสนอของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาอิเล็กทรอนิกส์ หรือคณะกรรมการพิจารณาผลการสอบราคา หรือคณะกรรมการซื้อหรือจ้างโดยวิธีคัดเลือกหรือคณะกรรมการซื้อหรือจ้างโดยวิธีเฉพาะเจาะจง หรือคณะกรรมการดำเนินงานจ้างที่ปรึกษา หรือคณะกรรมการดำเนินการจ้างออกแบบหรือควบคุมงานก่อสร้าง

2.3 การประชุมของผู้มีอำนาจในการสั่งซื้อหรือสั่งจ้าง เช่น คณะกรรมการของสภามหาวิทยาลัย

2.4 การประชุมคณะกรรมการตรวจรับพัสดुकคณะกรรมการตรวจรับพัสดุในงานก่อสร้าง อาจประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้ ในกรณีการประชุมพิจารณานันทกผลการออกตรวจงานจ้างก่อสร้างของกรรมการที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการตรวจรับพัสดุให้ออกตรวจงานจ้าง ณ สถานที่ที่กำหนดไว้ในสัญญา หรือที่ตกลงให้ทำงานจ้างนั้น ๆ

การประชุมที่นอกเหนือจากนี้ให้หน่วยงานของรัฐ ดำเนินการตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560

3. การจัดการประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์

3.1 การส่งหนังสือเชิญประชุมและเอกสารประกอบการประชุม จะส่งโดยจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้ โดยจะต้องจัดเก็บสำเนาหนังสือ

เชิญประชุมและเอกสารประกอบการประชุมไว้เป็นหลักฐาน

3.2 ให้ผู้เข้าร่วมประชุมแสดงตนเพื่อร่วมประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ก่อนร่วมการประชุม

3.3 จัดให้ผู้ร่วมประชุมสามารถลงคะแนนได้

3.4 จัดทำรายงานการประชุมเป็นหนังสือ

3.5 จัดให้มีการบันทึกเสียงหรือทั้งเสียงและภาพ ตลอดระยะเวลาที่มีการประชุม

3.6 จัดเก็บข้อมูลจราจรอิเล็กทรอนิกส์ของผู้ร่วมประชุมไว้เป็นหลักฐาน และให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของรายงานการประชุม

3.7 มาตรฐานการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของการประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ และมาตรฐานระบบควบคุมการประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ให้ดำเนินการตามประกาศกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม เรื่อง มาตรฐานการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของการประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2563 และ ตามประกาศสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการรับรองระบบควบคุมการประชุม กำหนด

3.8 ให้ถือว่าการประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ตามแนวทางการประชุมฯ นี้ เป็นการประชุมที่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้เข้าร่วมประชุมสามารถได้รับค่าตอบแทน

การประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อดำเนินกระบวนการจัดซื้อจัดจ้างของหน่วยงานของรัฐ จึงนับได้ว่าเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานของรัฐ ทำให้เกิดความคล่องตัว และมีความสะดวกในการจัดประชุมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากผู้เข้าร่วมประชุมไม่ต้องเดินทางมาประชุมอยู่ในสถานที่เดียวกัน แต่ก็ยังสามารถประชุมปรึกษาหารือกันได้ ทั้งยังมีกฎหมายรองรับที่ถือว่าการประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์เป็นการประชุมที่ชอบด้วยกฎหมาย สามารถรับฟัง

เป็นพยานหลักฐานในกระบวนการพิจารณาตามกฎหมาย ทั้งในคดีแพ่ง คดีอาญา หรือ คดีอื่นใดได้ หากผู้รับผิดชอบในการจัดการประชุม ดำเนินการให้ถูกต้องเป็นไปตามกฎหมายและแนวทางการประชุมฯ ที่ได้กำหนดไว้

เอกสารอ้างอิง

แนวทางการประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์
เพื่อดำเนินกระบวนการจัดซื้อจัดจ้างของ
หน่วยงานของรัฐ. (2564)

หนังสือคณะกรรมการวินิจฉัยปัญหาการ
จัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ ด่วนที่สุด
ที่ กค (กวจ) 0405.2/ว 279 ลงวันที่ 13 พฤษภาคม
2564.

พระราชกำหนดว่าด้วยการประชุมผ่านสื่อ
อิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2563. (2563, 19 เมษายน).

ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 137. ตอนที่ 30 ก.
หน้า 20-23.

ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจัดซื้อ
จัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560

การกำหนดระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของ มหาวิทยาลัยมหิดล เหมาะสมแล้วหรือไม่ ?

ประเทศไทยเป็นรัฐเสรีประชาธิปไตยที่เป็นนิติรัฐหรือเรียกว่าเป็นรัฐที่ปกครองโดยกฎหมาย กฎหมาย จึงเป็นแหล่งที่มาของอำนาจของฝ่ายบริหารหรือฝ่ายปกครอง การใช้อำนาจตามกฎหมายของฝ่ายปกครองอาจอยู่ในรูปของ “คำสั่งทางปกครอง” ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระวัง หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน ซึ่งการที่คำสั่งทางปกครองมีผลกระทบต่อสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลเช่นนี้ ก็มีพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ซึ่งเป็นกฎหมายกลางที่กำหนดให้สิทธิคู่กรณีหรือผู้ที่อยู่ในบังคับของคำสั่งทางปกครองสามารถอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งทางปกครองนั้นได้ ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 44 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ว่า กรณีที่ไม่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองไว้เป็นการเฉพาะ ให้คู่กรณีหรือผู้อยู่ใต้บังคับของคำสั่งอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองโดยยื่นต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ตนได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว ซึ่งการที่พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 44 กำหนดระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ไว้เพียงสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยมี

ภาพจาก : <https://www.loanme.asia/>

สุนิสา ปรีพศิตพงศ์
ผู้เขียน

ความเห็นว่าเป็นระยะเวลาที่สั้นเกินไป และมีข้อเสนอว่าหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องสมควรพิจารณาแก้ไขปรับปรุงกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 44 เพื่อคุ้มครองสิทธิของประชาชนในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมทางปกครองอย่างเหมาะสมต่อไป (คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ 21/2564 วันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2564)

มหาวิทยาลัยมหิดลเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีภาระหน้าที่ในการจัดทำบริการการศึกษา การบริการวิชาการ และบริการสุขภาพ อันเป็นบริการสาธารณะที่รัฐต้องจัดทำเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน มหาวิทยาลัยมหิดลจึงเป็นหน่วยงานทางปกครอง ซึ่งอาจใช้อำนาจตามกฎหมายในการออกคำสั่งทางปกครองได้ เช่น การรับนักศึกษา (เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.259-2/2561) การให้ทุนการศึกษา

(เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 215/2551) การลงโทษทางวินัยนักศึกษา (เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 150/2563) เป็นต้น และมหาวิทยาลัยมหิดลได้ออกข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อกำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์ คำสั่งทางปกครองของมหาวิทยาลัยมหิดลไว้เป็นการเฉพาะ ได้แก่

(1) ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยวินัยนักศึกษา พ.ศ. 2561 เป็นข้อบังคับที่กำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยนักศึกษา โดยกำหนดให้ยื่นอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง

(2) ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์ และร้องทุกข์ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2561 เป็นข้อบังคับที่กำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่กระทบต่อนักศึกษาซึ่งไม่ใช่คำสั่งลงโทษทางวินัยนักศึกษา โดยกำหนดให้ยื่นอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง

(3) ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. 2552 เป็นข้อบังคับที่กำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยพนักงานมหาวิทยาลัย โดยกำหนดให้ยื่นอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับทราบคำสั่ง

ดังที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่ามหาวิทยาลัยมหิดลได้กำหนดขั้นตอนอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของมหาวิทยาลัยไว้เป็นการเฉพาะ โดยกำหนดให้คู่กรณีหรือผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งทางปกครองมีสิทธิยื่นอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งทางปกครองภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับทราบคำสั่ง ซึ่งเป็นการกำหนดระยะเวลาการอุทธรณ์ที่มากกว่าระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ตาม

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 44 กำหนดไว้ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญเคยมีความเห็นว่าเป็นระยะเวลาที่สั้นเกินไป และผู้เขียนเห็นว่าการกำหนดระยะเวลาการอุทธรณ์ของมหาวิทยาลัยมหิดลเป็นระยะเวลาที่เหมาะสมแก่การรวบรวมข้อโต้แย้ง ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย เพื่ออุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งทางปกครองนั้น ๆ แล้ว และยังสอดคล้องกับระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของประเทศเยอรมันที่กำหนดให้ยื่นอุทธรณ์ภายในหนึ่งเดือนด้วย จึงอาจกล่าวได้ว่าระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของมหาวิทยาลัยมหิดลเหมาะสมแล้ว

เอกสารอ้างอิง

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.215/2551

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.259-2/2561

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.150/2563

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ 21/2564

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล

ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. 2552

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล

ว่าด้วยวินัยนักศึกษา พ.ศ. 2561

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล

ว่าด้วยการอุทธรณ์และร้องทุกข์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2561

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539.

การละเมิดเกิดจากความผิดหรือความบกพร่องของหน่วยงาน หรือระบบการดำเนินงาน ต้องนำมาหักส่วนแห่งความรับผิด

ภาพจาก : <https://www.daa.co.th/>

รณชัย มาโนช
ผู้เขียน

เมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้นไม่ว่าหน่วยงานจะรับทราบโดยมีที่มาจากการร้องเรียนหรือรับรู้จากการรายงานมาเป็นลำดับขั้นก็ตาม หน่วยงานพิจารณาเบื้องต้นแล้วว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะเกิดจากการกระทำของเจ้าที่เป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย หัวหน้าหน่วยงานต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดขึ้นคณะหนึ่งจำนวนไม่เกิน 5 คน เพื่อพิจารณาเสนอความเห็นเกี่ยวกับผู้ต้องรับผิดชอบและจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ผู้นั้นต้องชดใช้ตามข้อ 8 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 ในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการให้มีอำนาจหน้าที่พิจารณาข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับการกระทำละเมิด โดยตรวจสอบข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานทั้งปวงที่เกี่ยวข้อง รับฟังพยานบุคคล หรือพยานผู้เชี่ยวชาญ

และตรวจสอบเอกสาร วัตถุ หรือสถานที่ ตามข้อ 14 ของระเบียบดังกล่าว จากข้อ 14 ของระเบียบฯ ให้อำนาจคณะกรรมการรวบรวมพยานหลักฐานทั้งปวงที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นคำสั่งในการแต่งตั้งคณะกรรมการจึงควรระบุขอบเขตภาพรวมไว้อย่างกว้างในเรื่องที่จะสอบสวน ไม่ควรที่จะระบุแต่ละขั้นตอนไว้เป็นการเฉพาะ และไม่ควรระบุว่าใครเป็นผู้กระทำให้เกิดความเสียหาย หากระบุขั้นตอนโดยจำกัดหรือระบุตัวบุคคลโดยชี้ชัดว่า ใครเป็นผู้กระทำให้เกิดความเสียหายแล้ว อาจจะเป็นประเด็นปัญหาว่า หากคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานว่า เจ้าหน้าที่ผู้อื่นที่มีใช้เจ้าหน้าที่ที่อยู่ในคำสั่งเป็นผู้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงจนเป็นเหตุให้หน่วยงานได้รับความเสียหายแล้ว คณะกรรมการชุดนั้นอาจจะดำเนินการตามข้อ 15 ของระเบียบฯ ในการแจ้งให้โอกาสแก่เจ้าหน้าที่ผู้ผิดได้ชี้แจงและโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนอย่างเพียงพอและเป็นธรรมไม่ได้ เพราะเป็นการกระทำที่นอกเหนือคำสั่ง ดังนั้นในการออกคำสั่งจึงควรที่จะระบุพฤติการณ์ความเสียหายไว้อย่างกว้างเพื่อให้คณะกรรมการฯ มีอำนาจหน้าที่ได้อย่างเต็มที่ในการรวบรวมพยานหลักฐานทั้งปวงที่เกี่ยวข้องและนำไปสู่การแจ้งให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องหรือผู้เสียหายได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนอย่างเพียงพอและเป็นธรรมอยู่ภายในกรอบของ

คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการฯ และมีอำนาจกระทำ โดยชอบตามข้อ 14 และ 15 ของระเบียบฯ

เมื่อคณะกรรมการฯ ได้ดำเนินการสอบสวน และรวบรวมพยานหลักฐานแล้วเห็นว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นเกิดจากความบกพร่องของ หน่วยงานของรัฐหรือระบบการดำเนินการโดย ส่วนรวม ให้หักความรับผิดชอบดังกล่าวออกด้วย ตาม มาตรา 8 วรรคสาม ของพระราชบัญญัติความรับผิด ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 จากบทบัญญัติ ดังกล่าวมีข้อพิจารณาอยู่ว่า หากความเสียหายที่ เกิดขึ้นเกิดจากความบกพร่องของหน่วยงานของรัฐ หรือระบบการดำเนินการโดยส่วนรวมแล้ว ต้องหัก เป็นจำนวนเท่าใด และหักอย่างไร เพื่อให้เกิดความ เป็นธรรมกับเจ้าหน้าที่

กรณีนี้ ศาลปกครองสูงสุดที่ได้มีคำ พิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ อ.113/2555 โดย วินิจฉัยในส่วนนี้ไว้ว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการ ตำแหน่ง อาจารย์ 2 ระดับ 6 วิทยาลัย ต. ได้รับมอบหมายให้ ทำหน้าที่หัวหน้างานการเงิน มีหน้าที่ควบคุมการ เบิกจ่ายเงินงบประมาณและเงินนอกงบประมาณ และได้รับมอบหมายให้เป็นหนึ่งในสามของผู้มี อำนาจลงลายมือชื่อส่งจ่ายเงินตามเช็ค ตามระเบียบ กระทรวงการคลังกำหนดวิธีปฏิบัติในการส่งจ่ายเช็ค ไว้ในข้อ 38 ทวิของระเบียบการเก็บรักษาเงินและ การนำเงินส่งคลังของส่วนราชการ พ.ศ.2520 โดย การส่งจ่ายเช็คให้แก่เจ้าหน้าที่ในกรณีซื้อหรือเช่า ทรัพย์สิน หรือจ้างทำของ ให้ออกเช็คส่งจ่ายนาม ของเจ้าหน้าที่ ชิดฆ่าคำว่า “หรือตามคำสั่ง” หรือ “หรือ ผู้ถือ” ออก และขีดคร่อมด้วย”

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้ให้ผู้ใต้บังคับขาทำหน้าที่ เบิกจ่ายเงิน เขียนเช็ค และเบิกจ่ายเงิน โดย ผู้ใต้บังคับบัญชาได้เขียนเช็คส่งจ่ายเงินให้แก่เจ้าหน้าที่ ในกรณีซื้อหรือเช่าทรัพย์สินหรือจ้างทำของ โดย ออกเช็คไม่ส่งจ่ายในนามของเจ้าหน้าที่ไม่ขีดฆ่าคำว่า

“หรือตามคำสั่ง” หรือ “หรือผู้ถือ” ออก และไม่ขีด คร่อม แล้วเสนอให้ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในเช็ค จำนวน 85 ฉบับ จากนั้นผู้ใต้บังคับบัญชาได้อาศัย โอกาสที่เช็คลงรายการไม่ครบถ้วนดังกล่าวไม่นำไป จ่ายให้แก่เจ้าหน้าที่ แต่กลับนำเงินไปใช้ส่วนตัว เป็น เหตุให้เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานไม่ได้รับชำระหนี้ การที่ ผู้ใต้บังคับบัญชาทุจริตเบิกเงินตามเช็คไปใช้ส่วนตัว เกิดจากความบกพร่องในการเขียนเช็คของผู้ฟ้องคดี ที่กรอกข้อความไม่ครบถ้วนก่อนลงลายมือชื่อ การ กระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการละเลยหน้าที่ตามที่ กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหน้าที่อันเป็นการ ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ต้องรับผิดชอบในผลแห่ง การกระทำละเมิดนั้น ตามมาตรา 10 แห่ง พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 โดยให้รับผิดชอบตามจำนวนได้ลงนามส่ง จ่ายเงินไปเป็นเงิน 1,915,461.95 บาท

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า การพิจารณาความรับผิด ทางละเมิดของหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ฟ้องคดีมิได้ หักส่วนความบกพร่องของหน่วยงานของรัฐหรือ ระบบการดำเนินงานส่วนรวมตามมาตรา 8 วรรค สามแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุด ได้วินิจฉัยว่าผู้ตรวจสอบภายในของสำนักงาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษาได้ดำเนินการ ตรวจสอบภายในวิทยาลัย ต.ครั้งล่าสุดเมื่อ 10 ปีที่ ผ่านมา แสดงให้เห็นว่า หน่วยงานต้นสังกัดทั้งช่วง การตรวจสอบภายในวิทยาลัยเทคนิค ต.มานานเกิน ควร ซึ่งการตรวจสอบภายในเป็นวิธีการหนึ่งที่จะ ป้องปรามมิให้เกิดความเสียหายหรือทุจริตรั่วไหล ของเงินและทรัพย์สินต่าง ๆ ของทางราชการได้ เมื่อสำนักงานคณะกรรมการฯ มิได้จัดให้มีการ ตรวจสอบภายในตามกฎหมาย จึงเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ เกิดการทุจริตทางการเงินหรือทรัพย์สินของทาง ราชการได้งายขึ้น จึงควรหักส่วนความบกพร่องของ หน่วยงานของรัฐฯ ออกร้อยละ 50 ของค่าเสียหายที่

ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบใช้ จึงต้องรับผิดชอบจาก 1,915,461.95 บาท คงเหลือ 957,730.97 บาท จากคำพิพากษาดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยให้หักความบกพร่องของหน่วยงานออกร้อยละ 50 ของค่าเสียหาย จึงถือว่ายุติธรรม (fair) กับผู้ฟ้องคดี กล่าวคือหักความบกพร่องของหน่วยงานออกกึ่งหนึ่ง ในกรณีหักความบกพร่องของหน่วยงานออกกึ่งหนึ่งเช่นนี้ มหาวิทยาลัยมหิดลก็เคยวินิจฉัยในลักษณะเดียวกัน โดยเป็นเรื่องที่เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลรับผิดชอบด้านการจัดซื้อจัดจ้างพัสดุ ควบคุมการเบิกจ่ายวัสดุลงรับตัดจ่ายในและนอกระบบ ตรวจสอบและรายงานวัสดุคงเหลือในคลังของวิทยาลัยราชสุดา ไม่ได้ควบคุมการเบิกจ่ายวัสดุ ไม่ได้ตรวจสอบวัสดุบริโภคในคลังว่ายังคงมีปริมาณเหลืออยู่ในแต่ละปีมากน้อยเพียงใด และไม่ได้ตรวจสอบประมาณการจำนวนที่จะต้องซื้อเพื่อประกอบการพิจารณาจัดซื้อรวมทั้งไม่ได้รายงานวัสดุคงเหลือให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ทำให้มีการจัดซื้อวัสดุบริโภคสูงกว่าความต้องการใช้จริง จนมีวัสดุคงเหลือค้างอยู่ในคลังวัสดุเป็นจำนวนมากเป็นเหตุให้เบิกจ่ายวัสดุบริโภคไม่หมดภายในอายุของผลิตภัณฑ์ ทำให้วัสดุบริโภคที่เก็บไว้นานเสื่อมสภาพ ไม่สามารถบริโภคได้ อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ต้องรับผิดชอบในผลของการกระทำละเมิด แต่โดยที่ส่วนงานไม่ได้มีการจัดทำแนวทางการปฏิบัติงานด้านพัสดุไว้อย่างชัดเจน ไม่มีคู่มือการปฏิบัติ ไม่มีการจัดอบรมให้ความรู้กับผู้ปฏิบัติงานอย่างเป็นขั้นเป็นตอน รวมถึงไม่มีการวางระบบตรวจสอบรายการวัสดุคงเหลือวันหมดอายุของวัสดุ การประมาณการในการจัดซื้อวัสดุให้สอดคล้องกับจำนวนที่ต้องใช้ ตรวจสอบระดับวัสดุที่ต้องสั่งซื้อ รวมถึงการตรวจสอบประวัติการสั่งซื้อวัสดุแต่ละปีงบประมาณ เพื่อหาความสัมพันธ์ในการสั่งซื้อให้เหมาะสมกับการใช้งาน

เพื่อมิให้เกิดการสั่งซื้อเกินความจำเป็น ถือเป็นความบกพร่องของหน่วยงานที่ต้องนำมาหักส่วนความรับผิดชอบออกกึ่งหนึ่งของค่าเสียหาย **ปรากฏตามคำสั่งมหาวิทยาลัยมหิดลที่ 3092/2564 , 3093/2564 , 3094/2564 , 3095/2564 , 3095/2564 , 3096/2564 และ 3097/2564**

หากจะหักความบกพร่องของหน่วยงานมากกว่าหรือน้อยกว่าร้อยละ 50 ของค่าความเสียหายได้หรือไม่ ผู้เขียนเห็นว่า ตามมาตรา 8 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 กำหนดว่า หากความเสียหายที่เกิดขึ้นเกิดจากความบกพร่องของหน่วยงานของรัฐหรือระบบการดำเนินการโดยส่วนร่วม ให้หักส่วนแห่งความรับผิดดังกล่าวออกด้วย โดยไม่ได้กำหนดสัดส่วนว่าต้องหักออกเท่าใด ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับความบกพร่องของหน่วยงานฯ ว่ามีมากน้อยเพียงใด และอาจหักสัดส่วนออกตามความบกพร่องในแต่ละกรณีไป ซึ่งจะเป็นเรื่องที่หน่วยงานต้องใช้ดุลพินิจในการพิจารณาให้เหมาะสมและเป็นธรรม ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า การหักสัดส่วนความบกพร่องของหน่วยงานฯ ออกกึ่งหนึ่งนั้น ก็ถือได้ว่าเป็นธรรม (fair) กับเจ้าหน้าที่ผู้ละเมิดต่อหน่วยงานแล้ว ในส่วนการป้องกันความเสียหายของหน่วยงานนั้น หน่วยงานคงต้องมาพิจารณา ระบบการดำเนินการต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอแล้วว่าจะมีความเสี่ยงในเรื่องใดบ้างที่อาจก่อให้เกิดความเสียหาย และหาทางป้องกันความเสี่ยงเช่นว่านั้นมิให้เกิดขึ้น

เอกสารอ้างอิง

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่

อ.113/2555

คำสั่ง **มหาวิทยาลัยมหิดล** ที่ 3092/2564 ,

3093/2564 , 3094/2564 , 3095/2564 ,

3095/2564 , 3096/2564 และ 3097/2564

ความซ้ำซ้อนของบุคคลภายใต้กระบวนการพิจารณา ทางปกครองเดียวกัน

ในการออกคำสั่งทางปกครองเรื่องต่าง ๆ เพื่อดำเนินกิจการหรือภารกิจของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐให้บรรลุวัตถุประสงค์ ย่อมมีการพิจารณาทางปกครองก่อนเสมอ เช่น การดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี การดำเนินการทางวินัย หรือการอนุมัติอนุญาตต่าง ๆ เป็นต้น ผู้ที่สามารถพิจารณาทางปกครองได้จะต้องเป็นผู้ที่มีความเป็นกลาง และต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามหรือมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง ตามที่กำหนดในมาตรา 13 และ 16 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ซึ่งถ้าหากการพิจารณาทางปกครองใดมีการฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ดังกล่าว ย่อมส่งผลให้การพิจารณาทางปกครองนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย และส่งผลให้คำสั่งทางปกครองที่ได้อาศัยผลของการพิจารณาทางปกครองนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วย ซึ่งเรื่องทำนองนี้ได้กลายเป็นข้อสงสัยถึงขนาดเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาแล้วในเรื่องเสร็จที่ 356/2565 โดยเป็นกรณีของมหาวิทยาลัย A ที่ต้องการให้การปฏิบัติหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัยในการพิจารณาเสนอชื่อผู้ที่สมควรดำรงตำแหน่งอธิการบดีซึ่งเป็นการพิจารณาทางปกครอง เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ซึ่งเราจักได้มาคลายข้อสงสัยกัน ดังต่อไปนี้

วิชพงศ์ พิพิสวรรณพงศ์

ผู้เขียน

เรื่องราว โดยสรุป มีอยู่ว่า ด้วยพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย A กำหนดให้สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่ในการพิจารณาดำเนินการเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งและพิจารณาถอดถอนอธิการบดี และกำหนดให้อธิการบดีจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจากผู้มีคุณสมบัติตามที่กฎหมายกำหนดและตามคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย และมีข้อบังคับกำหนดให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งคณะกรรมการสรรหาอธิการบดี รวมทั้งกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการสรรหาอธิการบดีไว้ชัดเจน โดยทุกคนเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัย ได้แก่ กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการ กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิอีกคนหนึ่งเป็นรองประธานกรรมการ ประธานสภาพนักงานเป็นกรรมการ นายกสมาคมนักศึกษาเก่าเป็นกรรมการ กรรมการสภามหาวิทยาลัยประเภทคณาจารย์ประจำหนึ่งคนเป็นกรรมการ และกรรมการสภามหาวิทยาลัยประเภทพนักงานที่มีใช้

คณาจารย์ประจำหนึ่งคนเป็นกรรมการ กรณีมีปัญหา กรรมการสภามหาวิทยาลัยจำนวนหกคนที่ใช้ดุลพินิจกลั่นกรองพิจารณา และมีมติเลือกผู้สมควรดำรงตำแหน่งอธิการบดีจำนวนสองครั้ง ทั้งในฐานะที่ได้รับแต่งตั้งจากสภามหาวิทยาลัยให้เป็นคณะกรรมการสรรหาอธิการบดี และในฐานะกรรมการสภามหาวิทยาลัย จะถือว่ามีเหตุซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางหรือไม่ คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้พิจารณาและมีความเห็นว่า เจตนารมณ์ของข้อบังคับประสงค์ให้คณะกรรมการสรรหาอธิการบดีเป็นกลไกในการกลั่นกรองและเสนอข้อมูลเพื่อประกอบการคัดเลือกของสภามหาวิทยาลัย โดยคณะกรรมการสรรหาอธิการบดีต้องจัดให้มีการสัมภาษณ์ผู้ตอบรับการทาบทาม และให้ผู้นั้นแสดงวิสัยทัศน์และแผนดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามนโยบายยุทธศาสตร์ และพันธกิจหลักที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดไว้ ซึ่งจะเห็นได้ว่า คณะกรรมการสรรหาอธิการบดีได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่แทนสภามหาวิทยาลัยในขั้นตอนซึ่งต้องมีการประชุมหลายครั้งและแต่ละครั้งต้องใช้เวลาานาน หากให้สภามหาวิทยาลัยซึ่งประกอบด้วยกรรมการยี่สิบเจ็ดคนต้องมาประชุมพร้อมกันเพื่อทำหน้าที่ดังกล่าว ย่อมทำให้เกิดความล่าช้า จึงต้องให้คณะกรรมการสรรหาอธิการบดีดำเนินการดังกล่าวในขั้นต้นและกลั่นกรองพิจารณาคัดเลือกผู้สมควรดำรงตำแหน่งอธิการบดีแล้วรายงานกระบวนการสรรหาและเสนอชื่อผู้สมควรดำรงตำแหน่งอธิการบดีพร้อมทั้งเหตุผลสนับสนุนต่อสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณา และให้สภามหาวิทยาลัยพิจารณาแนะนำผู้สมควรดำรงตำแหน่งอธิการบดีเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นอธิการบดีต่อไป แสดงให้เห็นว่า คณะกรรมการสรรหาอธิการบดีเป็นเพียงผู้มีอำนาจ

เสนอรายชื่อ แต่อำนาจในการเลือกบุคคลเสนอเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นอธิการบดีเป็นของสภามหาวิทยาลัย กรณีจึงถือเป็นเรื่องที่ต้องครัดเดียวกันแบ่งหน้าที่กันทำงานภายใต้กระบวนการพิจารณาทางปกครองเดียวกัน ก่อนที่จะมีการออกคำสั่งทางปกครองแต่งตั้งบุคคลเป็นอธิการบดี มิใช่เป็นคนละองค์กรในลักษณะที่องค์กรหนึ่งทำหน้าที่ตรวจสอบทบทวนการออกคำสั่งทางปกครองของอีกองค์กรหนึ่ง เช่น คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ที่ทำหน้าที่ทบทวนคำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาที่ออกตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ซึ่งเจ้าหน้าที่คนเดียวกันจะมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาทางปกครองทั้งในคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยและคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ไม่ได้ เพราะการใช้ดุลพินิจย่อมมีความโน้มเอียงตามความเห็นเดิมที่ตนเคยพิจารณาวินิจฉัยไว้ ดังนั้น แม้ว่าการกรรมการสภามหาวิทยาลัยจำนวนหกคนจะเคยพิจารณาสรรหาผู้สมควรดำรงตำแหน่งอธิการบดีมาในขั้นต้น แต่บุคคลทั้งหกก็สามารถเข้าร่วมการประชุมสภามหาวิทยาลัยในฐานะกรรมการสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาและมีมติเกี่ยวกับการพิจารณาดำเนินการเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งบุคคลเป็นอธิการบดีได้ โดยไม่ถือเป็นเหตุซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง

จากข้อเท็จจริงที่กล่าวในข้างต้นจะเห็นได้ว่าการที่บุคคลหนึ่งทำหน้าที่พิจารณาทางปกครองในหลายขั้นตอนภายใต้การพิจารณาทางปกครองเดียวกัน เป็นสิ่งที่สามารถดำเนินการได้โดยไม่ถือเป็นเหตุซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง และไม่ทำให้คำสั่งที่ออกโดยผลของการพิจารณาทางปกครองดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเมื่อพิจารณาใน

ส่วนของมหาวิทยาลัยมหิดลเองก็มีการกำหนดให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งทำหน้าที่พิจารณาทางปกครองในหลายขั้นตอนภายใต้การพิจารณาทางปกครองเดียวกัน เช่น กรณีบุคคลเดียวกันเป็นผู้พิจารณาเรื่องอุทธรณ์การลงโทษทางวินัยทั้งในส่วนของการการในคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยมหิดลซึ่งมีหน้าที่ให้ความเห็นต่อสภามหาวิทยาลัยมหิดลเพื่อใช้ดุลพินิจตัดสินตามข้อ 11 แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. 2552 ประกอบกับข้อ 13 แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2551 และเป็นทั้งในส่วนของการการในสภามหาวิทยาลัยมหิดลที่ทำหน้าที่ใช้ดุลพินิจตัดสินอีกด้วย หรือกรณีบุคคลเดียวกันเป็นผู้พิจารณาเลือกบุคคลเสนอเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดลทั้งในส่วนของการการในคณะกรรมการสรรหาอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดลซึ่งมีหน้าที่กลั่นกรองและพิจารณาบุคคลที่เหมาะสมและสมควรที่จะดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดลแล้วเสนอต่อสภามหาวิทยาลัยมหิดลเพื่อใช้ดุลพินิจตัดสินตามข้อ ๙ และข้อ 13 แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการสรรหาอธิการบดี พ.ศ. 2554 และเป็นทั้งในส่วนของการการในสภามหาวิทยาลัยมหิดลที่ทำหน้าที่ใช้ดุลพินิจตัดสินอีกด้วย เป็นต้น ซึ่งเมื่อนำแนวทางตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง เรื่องเสร็จที่ 356/2565 มาใช้ก็จะเห็นได้ว่าแม้จะเป็นบุคคลเดียวกัน ทำหน้าที่พิจารณาทางปกครองในหลายขั้นตอนภายใต้การพิจารณาทางปกครองเดียวกัน ก็เป็นสิ่งที่สามารถดำเนินการได้โดยไม่ถือเป็นเหตุซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง และไม่ทำให้คำสั่งที่ออกโดยผลของการพิจารณาทางปกครอง

ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่อย่างไรก็ดี การดำเนินการในลักษณะดังกล่าวยังคงมีข้อควรระวัง เพราะหากเป็นกรณีที่องค์กรหนึ่งทำหน้าที่ตรวจสอบทบทวนการออกคำสั่งทางปกครองของอีกองค์กรหนึ่งในมหาวิทยาลัยมหิดล เช่น คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยมหิดลที่ทำหน้าที่ทบทวนคำสั่งลงโทษทางวินัยของอธิการบดีหรือหัวหน้าส่วนงานที่ออกตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยที่ได้แต่งตั้งขึ้นตามข้อ 10 แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยวินัย การดำเนินการและการลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2555 จะเป็นกรณีต้องห้ามที่ถือเป็นเหตุซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง และทำให้คำสั่งที่ออกโดยผลของการพิจารณาทางปกครองดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

เอกสารอ้างอิง

- บันทึกคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
เรื่องเสร็จที่ 356/2565
- พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.
2539
- ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการสรรหา
อธิการบดี พ.ศ. 2554
- ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการอุทธรณ์และ
การร้องทุกข์ พ.ศ. 2552
- ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการบริหารงาน
บุคคลของมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2551
- ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยวินัย การ
ดำเนินการและการลงโทษทางวินัย พ.ศ.
2555

ระยะเวลาการใช้สิทธิเรียกร้องของผู้เสียหาย กรณีได้รับความเสียหายจากการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่รัฐ

อวยชัย อิศรวิริยะสกุล
ผู้เขียน

หน่วยงานของรัฐทุกหน่วยงานย่อมมีหน้าที่ให้บริการประชาชนโดยไม่หวังกำไร หรือที่เรียกว่า การให้บริการสาธารณะ แต่หากเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐปฏิบัติหน้าที่ให้บริการสาธารณะ ดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนหรือบุคคลภายนอกแล้ว หน่วยงานของรัฐแห่งนั้นก็จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหาย ดังกล่าวด้วย ซึ่งในการใช้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนของผู้เสียหายจะต้องเป็นไปตามมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 กล่าวคือ

(1) ยื่นฟ้องหน่วยงานรัฐต่อศาลยุติธรรมในกรณีที่เจ้าหน้าที่กระทำความผิดในทางแพ่ง ภายในกำหนดอายุความ 10 ปี นับแต่วันทำละเมิด เนื่องจากไม่มีกฎหมายกำหนดอายุความในกรณีนี้เอาไว้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 18961/2556) แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ หรือฟ้องต่อศาลปกครองใน

กรณีที่เจ้าหน้าที่กระทำความผิดในทางปกครองและได้รับความเสียหายจากการละเมิดทางปกครอง จะต้องยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

(2) ยื่นคำขอต่อหน่วยงานของรัฐให้พิจารณาใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ตน หน่วยงานของรัฐต้องพิจารณาคำขอไปแล้วเสร็จภายใน 180 วัน ถ้าไม่สามารถพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าวหน่วยงานของรัฐจะต้องรายงานให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดหรือกำกับหรือควบคุมดูแลหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นทราบและขออนุมัติขยายระยะเวลาได้ไม่เกิน 180 วัน ถ้าผู้เสียหาย ไม่พอใจผลการพิจารณาของหน่วยงานรัฐ ผู้เสียหายซึ่งเป็นบุคคลภายนอกก็มีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองได้ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาถ้าไม่ฟ้องภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ศาลปกครองอาจไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและจำหน่ายคดีออกจากสารบบความได้ (คำสั่งศาลปกครอง สูงสุดที่ 608/2558) และผู้เสียหายก็จะเสียสิทธิในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว

กรณีผู้เสียหายยื่นคำขอให้หน่วยงานรัฐรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแต่หน่วยงานรัฐไม่ได้แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้เสียหายทราบ และผู้เสียหายขอทราบผลการพิจารณาเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีไปแล้ว และหน่วยงานรัฐตอบปฏิเสธ

กรณีดังกล่าวจะทำให้ผู้เสียหายเกิดสิทธิในการฟ้องคดีขึ้นมาใหม่หรือไม่ เรื่องนี้ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยไว้ในคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 486/2558 สรุปได้ว่า

การที่ผู้ฟ้องคดี(ผู้เสียหาย)ยื่นคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดี ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน แต่ไม่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยแปดสิบวัน รวมทั้งไม่ได้แจ้งการขอขยายเวลาพิจารณาคำขอให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องเมื่อพ้นระยะเวลาเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ครบกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันดังกล่าวแล้ว จึงเป็นการยื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดี ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 11 ประกอบมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ แม้ต่อมาผู้ฟ้องคดีจะได้มีหนังสือทวงถามผลการพิจารณาชดใช้ค่าสินไหมทดแทน และผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือปฏิเสธการจ่ายเงิน พร้อมทั้ง แจ้งสิทธิให้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำวินิจฉัยก็ตาม แต่หนังสือแจ้งผลการพิจารณาดังกล่าวเป็นเพียงการตอบคำทวงถามของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น เมื่อระยะเวลาการฟ้องคดี ได้ล่วงพ้นมาก่อนหน้านี้แล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือแจ้งไปในภายหลังก็ไม่ได้ทำให้ระยะเวลาการฟ้องคดีเริ่มนับใหม่แต่อย่างใด

จากคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวข้างต้นศาลได้วางหลักไว้ว่าผู้ฟ้องคดีหรือผู้เสียหายจากการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่รัฐจะต้องใช้สิทธิเรียกร้องหรือใช้สิทธิทางศาลภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดหากพ้นระยะเวลาฟ้องคดีแล้วแม้หน่วยงานรัฐจะได้มีการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในกระบวนการพิจารณาที่เกี่ยวข้องแล้วแจ้งผู้เสียหายทราบในภายหลัง ก็ไม่ทำให้สิทธิของผู้เสียหายที่สิ้นสุดหรือระงับไปแล้วเริ่มต้นขึ้นใหม่

เอกสารอ้างอิง

พระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542

คำสั่งศาลปกครอง สูงสุดที่ 608/2558

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่อ. 486/2558

ฝีดาษชวานร VS โควิด-19

เหมือนหรือต่างกันอย่างไร

โรคฝีดาษชวานรและโควิด-19 มีความแตกต่างกันพอสมควร การทราบถึงความแตกต่าง จะทำให้รู้จักการป้องกันตนเอง เพื่อไม่ให้เกิดความตระหนกตื่นกลัวจนเกินไป

ฝีดาษชวานร

โควิด-19

เชื้อก่อโรค

เชื้อไวรัสชนิดดีเอ็นเอ

เชื้อไวรัสชนิดอาร์เอ็นเอ

ชนิดของโรค

โรคติดต่อจากสัตว์สู่คน

การติดต่อจากคนสู่คน

สัมผัสสารคัดหลั่งจากทางเดินหายใจ รอยโรคหรือพื้นที่ผิวหนังหรือวัตถุที่ปนเปื้อนเชื้อ เชื้อเข้าทางผิวหนังที่มีแผล เยื่อเมือก จมูก หรือสุดดม

ไอ จามรดกัน สัมผัสสารคัดหลั่ง จากทางเดินหายใจหรือพื้นผิว ที่ปนเปื้อนเชื้อ เชื้อเข้าทางเยื่อเมือก จมูก ปากหรือหายใจ

ระยะฟักตัวเฉลี่ย

6-13 วัน

2-4 วัน

อาการ

มี 2 ระยะคือ
• ระยะก่อนออกผื่น เช่น มีไข้ ปวดเมื่อย ปวดศีรษะ และอ่อนเพลีย
• ระยะออกผื่น จะมีผื่นแบน บูน ตุ่มน้ำ ตุ่มหนอง และตกสะเก็ดตามลำดับ

• อาการของระบบทางเดินหายใจ เช่น ไอ น้ำมูก เจ็บคอ และหอบเหนื่อย
• อาการอื่น ๆ เช่น ไข้ ปวดศีรษะ ปวดเมื่อย และท้องเสีย

ความยากง่ายของการติดเชื้อ

ยากกว่า ต้องอยู่ใกล้ชิดกันมากและนาน ผู้ป่วยแพร่เชื้อได้เมื่ออยู่ในระยะออกผื่น

ง่ายกว่า ผู้ป่วยแพร่เชื้อได้ตั้งแต่ก่อนมีอาการ 1-2 วันจน 3-4 วันหลังมีอาการ

การวินิจฉัยยืนยัน

ส่งน้ำหรือหนองจากรอยโรคหรือ ผื่นตรวจวิธี PCR

ส่งสารคัดหลั่งที่จมูกหรือคอตรวจวิธี PCR

ชุดตรวจด้วยตัวเอง (ATK)

ยังไม่มี

มี

การป้องกันการติดเชื้อจากสัตว์สู่คน

ไม่สัมผัสสัตว์ป่าโดยไม่ป้องกัน โดยเฉพาะสัตว์ที่ป่วยหรือตาย ไม่สัมผัสเนื้อสัตว์ เลือด และชิ้นส่วนอื่น กินเนื้อสัตว์ที่ปรุงสุก

ยังไม่มีคำแนะนำชัดเจน

การป้องกันการติดเชื้อจากคนสู่คน

หลีกเลี่ยงการใกล้ชิดผู้ติดเชื้อและผู้ที่มีความเสี่ยงรับเชื้อ สวมหน้ากาก เว้นระยะห่างและล้างมือบ่อย ๆ

แนะนำให้งดการมีเพศสัมพันธ์

ใช่

ไม่ใช่

วัคซีนป้องกัน

มีจำกัด

มีหลายชนิด

ผู้ที่ควรได้รับวัคซีน

เฉพาะผู้ที่มีความเสี่ยงที่จะได้รับเชื้อ เช่น บุคลากรทางการแพทย์ และผู้ที่อยู่ในห้องปฏิบัติการไวรัส

ทุกคน ตามอายุที่วัคซีนรับรอง

ยาต้านไวรัส

มีรับรอง 1 ชนิด ยังไม่ได้ใช้อย่างแพร่หลาย

มีหลายชนิด ใช้ตามข้อบ่งชี้

LINE Ramathibodi

RAMA
CHANNEL

ศ. พญ.ศศิโสภิน เกียรติบุรณกุล สาขาวิชาโรคติดเชื้อ ภาควิชาอายุรศาสตร์
คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
<https://www.rama.mahidol.ac.th/infographics>

มหาวิทยาลัยมหิดล

มกุฎราชวิทยาลัย

กองบรรณาธิการวารสารกฎหมาย มหาวิทยาลัยมหิดล
กองกฎหมาย สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
999 ถนนพุทธมณฑลสาย 4 ตำบลศาลายา
อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170

